Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

12. září 2019 *

„Kasační opravný prostředek – Dumping – Prováděcí nařízení (EU) 2015/776 – Dovoz jízdních kol zasílaných z Kambodži, Pákistánu a Filipín – Rozšíření konečného antidumpingového cla uloženého na dovoz jízdních kol pocházejících z Číny na tento dovoz – Nařízení (ES) č. 1225/2009 – Článek 13 – Obcházení – Montáž – Provenience (pocházení) a původ dílů jízdních kol – Díly zasílané z Číny na Šrí Lanku, zpracované na Šrí Lance a poté zasílané do Pákistánu na montáž“

Ve věci C-709/17 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podaný dne 18. prosince 2017,

Evropská komise, zastoupená M. Françou a J.-F. Brakelandem, jakož i A. Demeneix, jako zmocněnci,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

přičemž dalšími účastníky řízení jsou:

Kolachi Raj Industrial (Private) Ltd, se sídlem v Karáčí (Pákistán), zastoupená P. Bentleyem, QC,

žalobkyně v řízení v prvním stupni,

European Bicycle Manufacturers Association (EBMA), zastoupená J. Beckem, solicitor, a L. Ruessmannem, avocat,

vedlejší účastník v řízení v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení M. Vilaras, předseda senátu, K. Jürimäe (zpravodajka), D. Šváby, S. Rodin a N. Piçarra, soudci,

generální advokát: G. Pitruzzella,

vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 30. ledna 2019,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 10. dubna 2019,

vydává tento

* Jednací jazyk: angličtina.

Rozsudek

1 Svým kasačním opravným prostředkem se Evropská komise domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 10. října 2017, Kolachi Raj Industrial v. Komise (T-435/15, dále jen „napadený rozsudek“, EU:T:2017:712), kterým Tribunál zrušil prováděcí nařízení Komise (EU) 2015/776 ze dne 18. května 2015, kterým se konečné antidumpingové clo uložené nařízením Rady (EU) č. 502/2013 na dovoz jízdních kol pocházejících z Čínské lidové republiky rozšiřuje na dovoz jízdních kol zasílaných z Kambodže, Pákistánu a Filipín, bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Kambodže, Pákistánu a Filipín (Úř. věst. 2015, L 122, s. 4, dále jen „sporné nařízení“), v rozsahu, v němž se týká společnosti Kolachi Raj Industrial (Private) Ltd (dále jen „Kolachi Raj“).

Právní rámec

2 V době rozhodné z hlediska sporu v původním řízení byla ustanovení upravující přijímání antidumpingových opatření Evropskou unií obsažena v nařízení Rady (ES) č. 1225/2009 ze dne 30. listopadu 2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 2009, L 343, s. 51, oprava Úř. věst. 2010, L 7, s. 22), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 37/2014 ze dne 15. ledna 2014 (Úř. věst. 2014, L 18, s. 1) (dále jen „základní nařízení“).

3 Bod 19 odůvodnění základního nařízení stanovil:

„[…] Mnohostranná jednání dosud nebyla úspěšná a až do obdržení výsledku činnosti Výboru pro otázky antidumpingu Světové obchodní organizace (dále jen ‚WTO‘) by právní předpisy Unie měly upravovat možnost vypořádat se s praktikami, včetně jednoduché montáže zboží v Unii nebo ve třetí zemi, majícími jako hlavní cíl obcházení antidumpingových opatření.“

4 Článek 13 základního nařízení, nadepsaný „Obcházení“, zněl takto:

„1. Antidumpingová cla uložená na základě tohoto nařízení mohou být rozšířena na dovoz obdobných výrobků, též mírně upravených, ze třetích zemí nebo na dovoz mírně upravených obdobných výrobků ze země, která je předmětem opatření, nebo částí těchto výrobků, jestliže dochází k obcházení platných opatření. Antidumpingová cla, která nesmějí převýšit zbytkové antidumpingové clo uložené v souladu s čl. 9 odst. 5, mohou být rozšířena na dovoz od společností, které využívají individuální cla v zemích, které jsou předmětem opatření, jestliže dochází k obcházení platných opatření. Obcházením se rozumí změna obchodních toků mezi třetími zeměmi a [Unií] nebo mezi jednotlivými společnostmi v zemi, která je předmětem opatření, a [Unií] způsobená praktikami, zpracovatelskými postupy nebo pracemi, pro něž mimo uložení cla neexistuje dostatečné opodstatnění nebo hospodářský důvod, pokud zároveň existují důkazy o újmě nebo o tom, že nápravné účinky cla jsou mařeny, pokud se jedná o ceny nebo množství obdobného výrobku, a existují důkazy o dumpingu ve vztahu k běžné hodnot[ě] určené dříve pro obdobný výrobek, v případě nutnosti v souladu s článkem 2.

Praktiky, zpracovatelské procesy nebo práce uvedené v prvním pododstavci zahrnují mimo jiné mírnou úpravu dotčeného výrobku tak, aby spadal pod kódy celní nomenklatury, které nejsou obvykle předmětem opatření, přičemž úprava nezmění jeho základní vlastnosti; zasílání výrobku, který je předmětem opatření, prostřednictvím třetích zemí; případ, kdy vývozci nebo výrobci reorganizují své prodejní mechanismy a cesty v zemi, která je předmětem opatření, aby nakonec nechali své výrobky vyvézt do [Unie] prostřednictvím výrobců, kteří využívají individuální clo o sazbě, která je nižší než sazba platná pro jejich výrobky; a za podmínek uvedených v odstavci 2 montáž součástí při montážní operaci v [Unii] nebo třetí zemí.

2. Montáž v [Unii] nebo ve třetí zemi se považuje za obcházení platných opatření, pokud

a) montáž začala nebo byla značně rozšířena po zahájení antidumpingového šetření nebo těsně před jeho zahájením a použité díly pocházejí ze země, na niž se vztahují opatření;

b) hodnota těchto dílů činí nejméně 60 % celkové hodnoty částí montovaného výrobku; za obcházení se však nepovažuje případ, kdy hodnota přidaná během montáže nebo kompletace činí více než 25 % celkových výrobních nákladů, a

c) vyrovnávací účinek cla je narušen cenami nebo množstvími montovaných obdobných výrobků a existují důkazy o dumpingu ve vztahu k běžným hodnotám určeným dříve pro obdobné nebo stejné výrobky.

3. Šetření podle tohoto článku se zahájí z podnětu Komise nebo na žádost členského státu nebo jiné zúčastněné strany, pokud žádost obsahuje dostatečné důkazy o činitelích uvedených v odstavci 1. Zahájení se provede nařízením Komise přijatým po konzultaci s poradním výborem, ve kterém lze dát současně pokyn celním orgánům, aby evidovaly dovoz podle čl. 14 odst. 5 nebo aby vyžadovaly složení jistoty. Jakmile zúčastněná strana nebo členský stát podá žádost, která odůvodňuje zahájení šetření, a Komise dokončí její posouzení nebo jakmile Komise sama určí, že je nutné šetření zahájit, informuje o tom členské státy.

Šetření provádí Komise. Komisi při tom mohou být nápomocny celní orgány a šetření musí být ukončeno do devíti měsíců.

Jestliže definitivně zjištěné skutečnosti prokážou, že působnost opatření má být rozšířena, učiní tak Komise přezkumným postupem podle čl. 15 odst. 3. Rozšíření působnosti nabývá účinku dnem, kdy byla stanovena povinnost vést celní evidenci podle čl. 14 odst. 5 nebo od kterého je vyžadováno složení jistoty. Příslušná procesní ustanovení tohoto nařízení o zahájení a průběhu šetření se použijí podle tohoto článku.

4. Dovoz nepodléhá celní evidenci podle čl. 14 odst. 5 nebo opatřením, pokud je uskutečňován společnostmi, pro které platí osvobození. Řádně odůvodněné žádosti o osvobození se podávají ve lhůtách stanovených nařízením Komise, kterým se zahajuje šetření. Pokud k praktikám, zpracovatelským procesům nebo pracím spojeným s obcházením dochází vně [Unie], udělí se osvobození výrobcům daného výrobku, kteří jsou schopni prokázat, že nejsou ve spojení s výrobci, kteří podléhají opatřením, a že se nepodílejí na praktikách obcházení ve smyslu odstavců 1 a 2 tohoto článku. Pokud k praktikám, zpracovatelským postupům nebo pracím spojeným s obcházením dochází uvnitř [Unie], může se osvobození udělit dovozcům, kteří jsou schopni prokázat, že nejsou ve spojení s výrobci, kteří podléhají opatřením.

Tato osvobození se udělují rozhodnutím Komise a platí po dobu a za podmínek v něm uvedených. Jakmile Komise dokončí posouzení, informuje o tom členské státy.

Pokud jsou splněny podmínky uvedené v čl. 11 odst. 4, je možné rovněž udělit osvobození rovněž po ukončení šetření vedoucího k rozšíření působnosti opatření.

Pokud uplynul alespoň jeden rok od rozšíření působnosti opatření a počet stran žádajících nebo potenciálně žádajících o osvobození je významný, může Komise rozhodnout o zahájení přezkumu rozšířené působnosti opatření. Tento přezkum se provádí v souladu s ustanoveními čl. 11 odst. 5 platnými pro přezkum podle čl. 11 odst. 3.

5. Tímto článkem není dotčeno běžné uplatňování platných celních předpisů.“

5 Článek 16 základního nařízení stanovil:

„1. Komise provádí, pokud to považuje za vhodné, inspekce na místě, aby prozkoumala písemnosti dovozců, vývozců, obchodníků, zástupců, výrobců, obchodních svazů a organizací a ověřila informace o dumpingu a způsobené újmě. Bez řádné a včasné odpovědi se Komise může rozhodnout, že inspekci na místě neprovede.

[…]

3. Dotčeným podnikům se oznámí, jaké druhy informací budou při inspekci na místě ověřovány a které další informace je při nich nutno předložit, čímž není vyloučeno, že v průběhu inspekce na místě budou vyžádány další podrobnosti s ohledem na obdržené informace.

[…]“

6 Článek 18 základního nařízení stanovil:

„1. Pokud účastník řízení odmítne umožnit přístup k nezbytným informacím nebo je neposkytne ve lhůtě stanovené tímto nařízením nebo pokud klade závažným způsobem překážky šetření, mohou prozatímní nebo konečná pozitivní nebo negativní zjištění vycházet z dostupných údajů. Pokud se zjistí, že účastník řízení předložil nepravdivé nebo zavádějící informace, nepřihlédne se k nim a bude se vycházet z dostupných údajů. Účastníci řízení by měli být zpraveni o důsledcích nedostatečné spolupráce.

[…]

3. Nejsou-li informace předložené účastníkem řízení ve všech ohledech dokonalé, přesto se k nim přihlédne, pokud nedostatky neúměrně neztěžují učinění přiměřeně správných závěrů, pokud jsou předloženy včas, pokud je možno je ověřit a pokud účastník řízení jednal podle svého nejlepšího vědomí a svědomí.

[…]

6. Nespolupracuje-li účastník řízení vůbec nebo jen částečně a následkem toho nejsou některé podstatné informace sděleny, může to vést k výsledku, který pro něj bude méně příznivý, než kdyby při šetření spolupracoval.“

Skutečnosti předcházející sporu a sporné nařízení

7 Skutečnosti předcházející sporu jsou vylíčeny v bodech 1 až 27 napadeného rozsudku. Pro potřeby tohoto řízení je lze shrnout následovně.

8 Během roku 1993 zavedla Rada konečné antidumpingové clo ve výši 30,6 % na dovoz jízdních kol pocházejících z Číny do Unie. Toto clo bylo následně zachováno na stejné úrovni. V průběhu roku 2005 bylo uvedené clo zvýšeno na úroveň 48,5 %. Na této poslední úrovni bylo zachováno nařízením Rady (EU) č. 502/2013 ze dne 29. května 2013, kterým se mění prováděcí nařízení (EU) č. 990/2011 o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu jízdních kol pocházejících z Čínské lidové republiky na základě prozatímního přezkumu podle čl. 11 odst. 3 nařízení (ES) č. 1225/2009 (Úř. věst. 2013, L 153, s. 17).

9 Toto antidumpingové clo bylo v roce 2013 rozšířeno na dovoz jízdních kol zasílaných zejména ze Šrí Lanky bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z této země, na základě šetření obcházení opatření vedeného na základě článku 13 základního nařízení.

10 Po obdržení nové stížnosti v roce 2014 zahájila Komise šetření obcházení, které se týkalo možného obcházení antidumpingových opatření uložených nařízením č. 502/2013 dovozem jízdních kol zasílaných z Kambodži, Pákistánu a Filipín.

11 Tohoto šetření se zúčastnila pákistánská společnost Kolachi Raj. Z údajů obsažených ve „Formuláři pro společnosti požadující osvobození od případného rozšíření cel“, který společnost vyplnila, vyplývalo, že nakupovala díly jízdních kol pocházející ze Šrí Lanky a Číny za účelem montáže jízdních kol v Pákistánu. Kolachi Raj označila pět dodavatelů za své dodavatele, včetně společností Great Cycles Pvt Ltd a Flying Horse Pvt Ltd. Kolachi Raj uvedla, že jejím vlastníkem a vlastníkem společnosti Great Cycles je jedna a táž fyzická osoba.

12 Ve dnech 17. a 18. února 2015 provedla Komise inspekci v prostorách společnosti Great Cycles v Katunayake (Šrí Lanka), aby zvláště zjistila, zda podíl dílů z Číny je nižší – jak tvrdila Kolachi Raj – než 60 % hodnoty všech dílů použitých při montážních operacích prováděných společností Kolachi Raj v Pákistánu. Komise se rozhodla zaměřit své šetření na údaje týkající se společnosti Flying Horse, od níž Kolachi Raj zakoupila 93 % dílů jízdních kol použitých při jejích montážních operacích. Podle poznatků poskytnutých společností Kolachi Raj s ní Flying Horse nebyla propojena a byla prostředníkem, který nakupoval díly v téměř stejném poměru – 46 %, respektive 47 % všech částí jízdních kol použitých při montážních operacích společnosti Kolachi Raj v Pákistánu – v Číně a na Šrí Lance a dále je prodávala společnosti Kolachi Raj.

13 Ukázalo se, že společnost Flying Horse zakoupila značné množství rámů, vidlic, ráfků ze slitiny a plastových kol od společnosti Great Cycles, výrobce dílů jízdních kol sídlícího na Šrí Lance a propojeného se společností Kolachi Raj. Pneumatiky a pásky na ráfky byly naopak zakoupeny od společnosti Vechenson Limited, výrobce dílů jízdních kol sídlícího také na Šrí Lance, která nebyla se žalobkyní nijak propojena. Když Komise zjistila řadu anomálií, vyjádřila pochybnosti o vztahu mezi společnostmi Kolachi Raj a Flying Horse.

14 Komise měla za to, že díly jízdních kol zakoupené prostřednictvím společnosti Flying Horse od společnosti Vechenson pocházejí ze Šrí Lanky. Naproti tomu odmítla osvědčení o původu zboží na „tiskopise A“ vydaná ministerstvem obchodu Šrílanské demokratické socialistické republiky, a předložená společností Kolachi Raj, pro díly jízdních kol nakupovaných prostřednictvím společnosti Flying Horse od společnosti Great Cycles (dále jen „osvědčení o původu“).

15 Za těchto okolností, na základě informací poskytnutých společností Kolachi Raj týkajících se výrobních nákladů na díly zpracované společností Great Cycles na Šrí Lance během referenčního období, Komise vypočítala, že z celkového počtu surovin použitých při výrobě jízdních kol na Šrí Lance pocházelo více než 65 % z Číny a pouze 31 % ze Šrí Lanky a že během procesu výroby uvedených dílů na Šrí Lance bylo k těmto surovinám přidáno méně než 25 % hodnoty. Dospěla tedy k závěru, že se Kolachi Raj podílela na obcházení antidumpingových opatření a sdělila jí tento závěr dne 13. března 2015.

16 Ve svém písemném vyjádření ze dne 27. března 2015 k závěrům Komise Kolachi Raj tvrdila, že Komise nebyla podle právních předpisů oprávněna zpochybnit šrílanský původ dílů, které jí dodávala Great Cycles.

17 Dne 18. května 2015 přijala Komise sporné nařízení.

18 V bodě 22 odůvodnění tohoto nařízení Komise mimo jiné uvádí, že Kolachi Raj byla v průběhu šetření považována za spolupracující.

19 V bodě 2.5.3 odůvodnění uvedeného nařízení, nadepsaného „Pákistán“, jsou body 94 až 106 odůvodnění uvedeného nařízení věnovány šetření Komise týkající se společnosti Kolachi Raj. Úvodem Komise v bodě 94 odůvodnění uvedeného nařízení zdůrazňuje vazby mezi společností Kolachi Raj a „společností sídlící na Šrí Lance, která byla předmětem předchozího šetření ohledně obcházení

opatření a na kterou se vztahují rozšířená opatření“, přičemž dodává, že akcionáři uvedené společnosti založili společnost v Kambodži, která se rovněž podílela na vývozu jízdních kol do Unie a „při tomto šetření nespolupracovala, i když v roce 2013 vyvážela výrobek, který je předmětem šetření, na trh Unie“. Komise v témže bodě odůvodnění dodává, že kambodžská společnost během referenčního období ukončila svou činnost v Kambodži a převedla svou činnost na propojenou společnost se sídlem v Pákistánu.

20 V bodě 96 odůvodnění sporného nařízení Komise zdůrazňuje, že při šetření nebyly zjištěny žádné praktiky překládky výrobků čínského původu do Pákistánu a v bodech 98 a 99 odůvodnění uvedeného nařízení uvádí anomálie, které odhalila v průběhu stejného šetření. Body 100 a 101 odůvodnění sporného nařízení Komise věnuje otázce důkazní hodnoty osvědčení o původu zboží na „tiskopise A“, jakož i podílu surovin pocházejících z Číny používaných k výrobě dílů jízdních kol na Šrí Lance. Po uvedení argumentů společnosti Kolachi Raj v bodě 100 odůvodnění tohoto nařízení, zní bod 101 odůvodnění uvedeného nařízení takto:

„(101) Jak je objasněno v 98. bodě odůvodnění, […] osvědčení o původu nebyly považovány za dostatečné důkazy k prokázání původu [dílů] jízdních kol nakoupených ze Šrí Lanky, jelikož nebyly vydány na základě skutečných výrobních nákladů, ale vycházely z odhadů budoucích výrobních nákladů, což neposkytuje žádnou záruku, že [díly] jízdních kol byly skutečně vyrobeny s předpokládanými náklady. Kromě toho je třeba upřesnit, že Komise nezpochybňuje samotnou metodiku vydávání formulářů A/osvědčení o původu na Šrí Lance, což není předmětem tohoto šetření, ale pouze posuzuje, zda jsou podmínky stanovené v čl. 13 odst. 2 základního nařízení v daném případě splněny. Za těchto okolností vzhledem k tomu, že čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení skutečně jako takový není pravidlem původu, se Komise oprávněně domnívala, že jelikož více než 60 % těchto [dílů] bylo vyrobeno ze surovin pocházejících z Číny a přidaná hodnota byla nižší než 25 % výrobních nákladů, mohla dospět k závěru, že tyto [díly] pocházejí z Číny. Všechna výše uvedená tvrzení byla proto zamítnuta.“

21 Komise proto v bodě 104 odůvodnění sporného nařízení uvedla, že během šetření nevyšlo najevo „žádné jiné dostatečné opodstatnění nebo hospodářský důvod montážních operací kromě snahy vyhnout se stávajícím opatřením týkajícím se dotčeného výrobku“.

22 Komise mimoto v bodě 147 odůvodnění sporného nařízení konstatovala, že v případě Pákistánu docházelo „k významnému dumpingu“, a v bodě 163 odůvodnění tohoto nařízení vyloučila možnost osvobodit společnost Kolachi Raj od případných rozšířených opatření.

23 Podle čl. 1 odst. 1 sporného nařízení bylo konečné antidumpingové clo ve výši 48,5 % vztahující se na dovoz jízdních kol pocházejících z Číny rozšířeno na dovoz jízdních kol zasílaných z Pákistánu bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z této země či nikoli.

Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

24 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 29. července 2015 podala společnost Kolachi žalobu znějící na zrušení sporného nařízení v rozsahu, ve kterém se jí dotýká.

25 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 16. listopadu 2015 požádalo European Bicycle Manufacturers Association (EBMA) o vedlejší účastenství na podporu návrhových žádání Komise. Předseda sedmého senátu Tribunálu této žádosti vyhověl usnesením ze dne 9. března 2016.

26 Na podporu své žaloby na neplatnost vznesla Kolachi Raj jediný žalobní důvod vycházející z porušení čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení. V tomto žalobním důvodu Kolachi Raj zejména tvrdila, že Komise toto ustanovení zpravidla nesprávně použila jako pravidlo původu pro výrobu jízdních kol na

Šrí Lance, ačkoli šetření se týkalo možného obcházení antidumpingových opatření v Pákistánu, a že tento orgán neprokázal nedostatečnou důkazní hodnotu osvědčení o původu ani nepřijal opatření k uplatňování pravidel o původu stanovených v celních předpisech Unie.

27 Napadeným rozsudkem Tribunál vyhověl jedinému žalobnímu důvodu společnosti Kolachi Raj v rozsahu, v němž Komisi vytýkal, že nesprávně *per analogiam* použila čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení, a zamítl jej v rozsahu, v němž se týkal důkazní hodnoty osvědčení o původu.

28 V tomto rámci Tribunál zrušil sporné nařízení v rozsahu, v němž se týká společnosti Kolachi Raj.

Návrhová žádání účastníků v řízení o kasačním opravném prostředku

29 Komise v kasačním opravném prostředku navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zrušil napadený rozsudek, zamítl žalobu v prvním stupni a uložil společnosti Kolachi Raj náhradu nákladů řízení a

– podpůrně vrátil věc Tribunálu k novému posouzení a rozhodl, že o nákladech řízení v prvním stupni a řízení o kasačním opravném prostředku bude rozhodnuto později.

30 Kolachi Raj navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zamítl kasační opravný prostředek v plném rozsahu;

– podpůrně aby opravil napadený rozsudek a potvrdil jeho výrok;

– rozhodl, že Komise ponese vlastní náklady řízení vynaložené v rámci řízení o kasačním opravném prostředku a nahradí náklady vynaložené společností Kolach Raj, a

– rozhodl, že EBMA ponese vlastní náklady řízení vynaložené v rámci řízení o kasačním opravném prostředku.

31 EBMA navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zrušil napadený rozsudek, zamítl žalobu v prvním stupni a uložil společnosti Kolachi náhradu nákladů řízení vynaložených v řízení v prvním stupni i v řízení o kasačním opravném prostředku, nebo

– podpůrně vrátil věc Tribunálu k novému posouzení, rozhodl, že o náhradě nákladů řízení v prvním stupni bude rozhodnuto později, a uložil společnosti Kolachi Raj náhradu nákladů řízení o kasačním opravném prostředku.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

Argumentace účastníků řízení

32 Na podporu svého kasačního opravného prostředku Komise vznáší jediný důvod, vycházející z nesprávných právních posouzení, kterých se Tribunál dopustil při výkladu článku 13 základního nařízení. Tento důvod, který směřuje proti bodům 83 až 93 a 107 až 119 napadeného rozsudku, se dělí na dvě části.

K první části jediného důvodu kasačního opravného prostředku

33 V první části svého jediného důvodu Komise tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení tím, že při výkladu a použití čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení vycházel z pravidel o původu.

34 Zaprvé Komise tvrdí, že výklad, podle kterého se na jedné straně pojem „provenience“ zakládá na pravidlech původu a na druhé straně provenienci dílů použitých pro montáž lze prokázat pouze uplatněním těchto pravidel, nemá žádný základ ve znění článku 13 základního nařízení.

35 Tento text totiž neobsahuje žádný odkaz na pravidla původu a odráží rozhodnutí zákonodárce EU vyloučit jejich použití při posuzování montáže podle čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení. Tato volba je výsledkem postupných změn ustanovení základního nařízení týkajících se obcházení. V tomto ohledu, jelikož se pravidla původu ve stále větší míře ukazují jako nevhodná k uchopení flagrantních případů obcházení, byla působnost právních předpisů proti obcházení, původně omezená na montáž dílů „původem ze země vývozu výrobku, na který je uloženo antidumpingové clo“, rozšířena na montáž dílů pocházejících ze země, na kterou se vztahuje takové clo podle nařízení Rady (ES) č. 3283/94 ze dne 22. prosince 1994 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 1994, L 349, s. 1).

36 Proto čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení od té doby zavádí samostatný a nezávislý právní režim pravidel původu. Celní právo je relevantní pouze tehdy, pokud na ně základní nařízení výslovně odkazuje.

37 Zadruhé Komise tvrdí, že výklad přijatý Tribunálem nepatřičně omezuje účinnost nástroje proti obcházení. Naproti tomu použití *per analogiam* čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení na díly použité při dotčené montáži by umožnilo tuto účinnost zachovat.

38 Zaprvé, zatímco článek 13 základního nařízení umožňuje přijmout obecný přístup pro všechny transakce týkající se dotčených dílů, ke kterým došlo v dotyčném referenčním roce, kritéria stanovená v pravidlech o původu by měla být ověřena pro každý díl zvlášť. Takové ověření však není možné při šetření obcházení, s ohledem na inherentní omezení takového šetření.

39 Zadruhé pravidla o původu neobsahují žádné ustanovení obdobné článku 18 základního nařízení, které by Komisi umožnilo použít soubor shodujících se indicií k prokázání, v případě nespolupráce zúčastněných, splnění podmínek požadovaných pro uložení opatření proti obcházení.

40 Zatřetí výklad Tribunálu by změnil právní režim použitelný na díly používané k montáži, jelikož další vrstva obcházení je přidána mezi státem, na který se opatření vztahují, a státem, ve kterém jsou díly montovány. Takový výklad by v takovém případě vedl k nahrazení pravidel stanovených v článku 13 základního nařízení pravidly o původu vyplývajícími z celního práva a k nepoužitelnosti nástroje proti obcházení.

41 Začtvrté napadený rozsudek neobsahuje žádný údaj o tom, zda je třeba za účelem určení původu zakoupených dílů v projednávané věci na Šrí Lance obdobně odkázat na unijní pravidla o původu nebo na pravidla o původu země, do které jsou tyto díly vyváženy, totiž pravidla Pákistánské islámské republiky.

42 Zapáté výklad provedený Tribunálem v projednávané věci by vytvořil právní vakuum v tom smyslu, že by dotčené díly nepocházely ani ze Šrí Lanky, ani z Číny, ačkoli použití *per analogiam* čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení by umožnilo tuto mezeru zaplnit.

43 Zašesté tato žádost byla obdobně součástí činností šetření prováděných za účelem určení, zda jízdní kola montovaná společností Kolachi Raj skutečně splňují kritéria stanovená v čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení.

44 EBMA, které podporuje argumenty předložené Komisí, má za to, že první část jediného důvodu je opodstatněná. Podle něj se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodech 84 až 86 napadeného rozsudku konstatoval, že slova „pocházejí z“ použitá v čl. 13 odst. 2 písm. a) základního nařízení je třeba chápat jako odkaz na původ z bezprostřední země vývozu.

45 Zaprvé, jelikož článek 13 základního nařízení neprovádí ustanovení Dohody o provádění článku VI Všeobecné dohody o clech a obchodu z roku 1994 (Úř. věst. 1994, L 336, s. 103), slova „pocházejí z“, obsažená v jeho odst. 2 písm. a) nelze vykládat ve světle ustanovení základního nařízení, která, stejně jako čl. 3 odst. 4 a čl. 9 odst. 5 a 6 tohoto nařízení, citovaná Tribunálem, provádějí ustanovení této dohody. Je tomu tak *a fortiori*, protože zatímco ustanovení založená na pravidlech obsažených v této Dohodě a čl. 13 odst. 1 základního nařízení se vztahovala na dovoz konečného výrobku do Unie, čl. 13 odst. 2 písm. a) tohoto nařízení se týkal dovozů dílů pro montáž konečného výrobku.

46 Zadruhé restriktivní výklad slov „pocházejí z“ použitý Tribunálem je v rozporu s cílem sledovaným v článku 13 základního nařízení, kterým je zajistit účinnost antidumpingových opatření Unie a zabránit jejich obcházení. Tento výklad navíc zpochybňuje prostor pro uvážení Komise při šetřeních proti obcházení a pomíjí současnou ekonomickou realitu globálních dodavatelských řetězců.

47 Stačilo by totiž, aby subjekty připojily jednu zpracovatelskou operaci, a to i omezenou, dílů v další třetí zemi, aby se vyhnuli opatřením proti obcházení. Takto v projednávaném případě by výklad Tribunálu umožnil subjektům „vyprání“ dílů montovaných na Šrí Lance, u kterých by bylo zjištěno, že umožnily obcházení antidumpingových opatření, jejich expedicí z této země do Pákistánu, aby tam bylo pokračováno v montáži, namísto jejich přímého vývozu do Unie.

48 K tomu, aby se tato situace napravila, mělo by být Komisi umožněno zahrnout do přezkumu podmínek stanovených v čl. 13 odst. 2 základního nařízení díly pocházející ze země podléhající původním opatřením, jež jsou přepravovány přes třetí zemi do třetí země, která je předmětem šetření proti obcházení, zvláště pokud vytvoření nebo zpracování těchto dílů nesplňují tyto podmínky.

49 Kolachi Raj odpovídá, že první část jediného důvodu je neopodstatněná.

50 Zaprvé se Kolachi Raj domnívá, že tvrzení Komise, podle kterého unijní zákonodárce úmyslně vyloučil použití pravidel původu při použití čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení, je nesprávné.

51 Uvedený zákonodárce totiž nevysvětlil důvody odůvodňující použití a poté upuštění od pojmu „původ“ v rámci pravidel proti obcházení. Pokud v základním nařízení chybí definice pojmu „provenience“, nemůže být tento pojem považován za autonomní pojem, ale měl by být vykládán v souladu s jeho běžným chápáním a podle podobných pojmů stanovených v unijních předpisech, mezi nimiž figuruje zejména celní pojem „původ“. Z článku 13 odst. 5 základního nařízení mimoto vyplývá, že článek 13 nebrání obvyklému uplatňování unijních pravidel v celní oblasti, týkajících se nepreferenčního původu.

52 Zadruhé Kolachi Raj zpochybňuje výklad napadeného rozsudku Komisí. Podle této společnosti Tribunál nerozhodl o důkazu provenience a navíc nerozhodl, že pojem „provenience“ je založen na pravidlech původu. Pouze se vyjádřil k možnosti Komise „ověřit“ původ dílů. Šlo o ověření dokumentů poskytnutých dotyčnou stranou Komisí, v souladu s článkem 16 základního nařízení. Tribunál tedy ani neomezil prostředky, které má Komise v tomto ohledu, ani výslovně nevyloučil žádný jiný prostředek k prokázání toho, že v projednávaném případě díly „pocházely“ z Číny.

53 Za těchto okolností Kolachi Raj tvrdí, že původ je jediným relevantním a adekvátním kritériem pro určení, že díl ve skutečnosti nepochází ze země odeslání a že pravidla původu, jak jsou stanovená v celní právní úpravě, ve skutečnosti určují původní provenienci dílu. Takový výklad je potvrzen závazky Unie v rámci WTO, zejména doložkou nejvyšších výhod.

54 Meritorně Kolachi Raj v prvé řadě zdůrazňuje, že prahové hodnoty stanovené v čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení jsou určeny k použití za účelem posouzení, zda se montáž rovná obcházení antidumpingových opatření, a nikoli k určení původu nebo provenience dílu.

55 Zadruhé není prokázáno, že výklad použitý Tribunálem snižuje účinnost nástroje proti obcházení nebo jej činí nepoužitelným. Pouhou skutečnost, že pro vyšetřovatele může být jednodušší použít kritéria stanovená v čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení než pravidla původu, nelze vzít v úvahu pro výklad výrazů „ze země, která je předmětem opatření“.

56 Zatřetí je nesporné, že Komise může použít článek 18 základního nařízení v případech nespolupráce, včetně v rámci šetření, spadajících pod článek 13 tohoto nařízení. V projednávaném případě však Komise nedošla k závěru, že dotčená osvědčení o původu byla nepravdivá nebo zavádějící.

57 Začtvrté použití unijních pravidel o původu by bylo v souladu s právem Unie. Důkazem toho je přístup přijatý Komisí v rozhodnutí 2001/725/ES ze dne 28. září 2001, kterým se ukončuje antidumpingové řízení týkající se dovozů barevných televizních přijímačů pocházejících z Turecka (Úř. věst. 2001, L 272, s. 37).

58 Zapáté, pokud jde o existenci údajného právního vakua, Kolachi Raj zaprvé zdůrazňuje, že z napadeného rozsudku nevyplývá, že dotčené díly nepocházejí z Číny, a zadruhé že Tribunál pouze dospěl k závěru, že Komise právem usoudila, že dotčená osvědčení o původu nepředstavují dostatečné důkazy k prokázání původu uvedených dílů. Otázka, zda za těchto okolností mohla Komise tato osvědčení odmítnout a využít dostupné údaje v souladu s článkem 18 základního nařízení, a případně jaké to byly údaje, nebyla před Tribunálem vznesena ani o ní Tribunál nerozhodnul.

59 Zašesté Kolachi Raj tvrdí, že jelikož se šetření týkalo možného obcházení antidumpingových opatření při montáži prováděné v Pákistánu, a nikoli na Šrí Lance, kritéria stanovená v čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení lze použít pouze na montáž prováděnou v Pákistánu, po určení provenience dotčených dílů. Komise však tato kritéria nesprávně použila, aby prokázala, že tyto díly pocházejí z Číny.

Ke druhé části jediného důvodu

60 Druhou částí jediného důvodu Komise vytýká Tribunálu, že se dopustil nesprávného právního posouzení, jelikož omezil druh důkazů, které může použít k prokázání, že dotčené díly „pocházejí“ ze země, na kterou se vztahují opatření ve smyslu čl. 13 odst. 2 základního nařízení, tím, že jí zakázal poskytnout tento důkaz jinými prostředky než pravidly o původu.

61 Zaprvé znění článku 13 tohoto nařízení nijak neomezuje důkazy, které lze použít. Použitím výrazu „pocházejí z“ zákonodárce Unie umožnil použití autonomních pravidel stanovených v tomto článku, a to nejen na konečný produkt, který je předmětem šetření obcházení, ale také na díly použité k sestavení tohoto výrobku.

62 Zadruhé se Komise domnívá, že Tribunál nesprávně vyložil rozsudek ze dne 26. září 2000, Starway v. Rada (T-80/97, EU:T:2000:216), a že nedodržel zásadu proporcionality.

63 Tento rozsudek byl totiž vynesen za velmi výjimečných okolností. Z toho vyplývá, že volba důkazů k prokázání splnění podmínek stanovených v čl. 13 odst. 2 základního nařízení musí být svobodná a že orgány Unie nejsou povinny poskytnout důkaz o tom, že díly pocházejí ze země, na kterou se vztahují antidumpingová opatření.

64 EBMA, která podporuje argumentaci Komise, dodává, že Tribunál tím, že v bodech 87, 92, 108 a 114 napadeného rozsudku sugeruje, že povinnost ověřit původ dílů přísluší Komisi, nevzal v úvahu rozsudek ze dne 26. září 2000 ve věci Starway v. Rada (T-80/97, EU:T:2000:216), z něhož vyplývá, že unijní orgány nejsou povinny prokázat původ dílů uplatněním čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení a že důkazní břemeno tohoto původu spočívá na dotyčném vyvážejícím výrobci.

65 V projednávaném případě je dobře známo a je nesporné, že díly sestavené na Šrí Lance byly čínského původu, takže bylo na Kolachi Raj, aby prokázala, že tyto díly nabyly šrílanský původ. Jelikož Kolachi Raj nepředložila tento důkaz, nebyla Komise povinna provést další analýzu, aby dospěla k závěru, že tyto části pocházejí z Číny, a to bez ohledu na okolnost, že obdobně použila čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení.

66 Kolachi Raj odpovídá, že druhá část jediného důvodu je neopodstatněná.

67 Zaprvé Kolachi Raj připomíná, že Tribunál neomezil druhy důkazů, které lze použít k prokázání provenience dílu, a že pravidla o původu jsou v tomto ohledu jediným relevantním kritériem, a zdůrazňuje, že při neexistenci výslovného ustanovení, které by bránilo nebo umožňovalo použití kritérií stanovených v čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení pro určení původu nebo provenience dílů, je třeba mít za to, že takové použití není povoleno. Jelikož totiž toto ustanovení představuje výjimku z obecného režimu v oblasti ukládání antidumpingových cel, je třeba jej vykládat striktně.

68 Kolachi Raj vyvozuje další argument ze struktury čl. 13 odst. 2 základního nařízení, která nejprve vede k určení, které díly pocházejí ze země, na kterou se vztahují opatření v souladu s písmenem a) tohoto ustanovení, a poté teprve uplatňuje kritéria stanovená v jeho písmenu b).

69 Kromě toho Kolachi Raj poznamenává, že se Komise musí opírat o důkazy, tedy o skutečnosti, které logicky souvisejí s právními závěry, které z nich vycházejí. Takovou souvislost však nelze prokázat mezi kritérii uvedenými v čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení a určením, odkud dotčené díly pocházejí.

70 Zadruhé Kolachi Raj popírá argumenty, které Komise vyvozuje z rozsudku ze dne 26. září 2000, Starway v. Rada (T-80/97, EU:T:2000:216), který byl vynesen za okolností odlišných od okolností v projednávaném případě. V napadeném rozsudku se Tribunál proti uvedenému rozsudku nijak nevyjádřil a pouze rozhodl, že Komise nemohla použít čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení k ověření původu dílů vyrobených na Šrí Lance.

71 Na jednání Kolachi Raj mimoto uvedla, že argument EBMA týkající se důkazního břemene původu dílů je nepřípustný v rozsahu, v němž nespadá do argumentace Komise, která se týká použití *per analogiam* čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení.

72 Podpůrně, pokud by Soudní dvůr dospěl k závěru, že je napadený rozsudek stižen vadou spočívající v nesprávném právním posouzení, Kolachi Raj navrhuje, aby Soudní dvůr změnil odůvodnění tím, že v tomto rozsudku nahradí odkazy na původ dílů odkazem na jejich provenienci.

Závěry Soudního dvora

Úvodní poznámky

73 Obě části jediného důvodu, které jsou vnitřně spojeny, a které je tedy třeba zkoumat společně, se týkají nesprávných právních posouzení, kterých se Tribunál údajně dopustil při výkladu a použití čl. 13 odst. 2. základního nařízení. V podstatě Komise za podpory EBMA zaprvé tvrdí, že Tribunál nesprávně postavil pojem „provenience“ na roveň pojmu „původ“. EBMA dodává, že Tribunál postavil „provenienci“ na roveň zemi bezprostředního vývozu. Zadruhé Komise, podporovaná EBMA, tvrdí, že Tribunál nepatřičně omezil možnost prokázat, že díly pocházejí ze země, na kterou se vztahují dotčená opatření, tím, že uložil Komisi povinnost prokázat původ dílů ve smyslu celního práva.

74 Podle čl. 13 odst. 1 základního nařízení mohou být antidumpingová cla uložená na základě tohoto nařízení rozšířena na dovoz mírně upravených obdobných výrobků ze třetích zemí, jestliže dochází k obcházení platných opatření.

75 Důkazní břemeno obcházení antidumpingových opatření ve třetí zemi spočívá s ohledem na čl. 13 odst. 3 uvedeného nařízení na unijních orgánech (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 4. září 2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 35, jakož i ze dne 26. ledna 2017, Maxcom v. Chin Haur Indonesia, C-247/15 P, C-253/15 P a C-259/15 P, EU:C:2017:61, bod 56), zatímco skutečnost, že jejich specifická situace odůvodňuje osvobození podle čl. 13 odst. 4 tohoto nařízení, prokazují jednotliví vyvážející výrobci (rozsudek ze dne 26. ledna 2017, Maxcom v. Chin Haur Indonesia, C-247/15 P, C-253/15 P a C-259/15 P, EU:C:2017:61, bod 59).

76 V souladu s čl. 13 odst. 2 základního nařízení se montáž ve třetí zemi považuje za obcházení platných opatření, pokud splňuje podmínky vyjmenované v tomto ustanovení. Jednou z těchto podmínek je podmínka vyplývající ze společného čtení bodů a) a b) uvedeného ustanovení, která vyžaduje, aby díly, jejichž hodnota činí nejméně 60 % celkové hodnoty částí montovaného výrobku, „pocháze[ly] ze země, na niž se vztahují opatření“.

77 V bodech 79 až 85 napadeného rozsudku vyložil Tribunál toto ustanovení v tom smyslu, že v zásadě stačí, aby unijní orgány prokázaly, že díly představující 60 % nebo více z celkové hodnoty dílů montovaného výrobku „pocházejí“ [„mají provenienci“] ze země, na niž se vztahují antidumpingová opatření, aniž musí tyto orgány prokázat, že tyto díly mají v této zemi také původ. Tribunál však usoudil, že v případě pochybností může být nezbytné ověřit, zda díly pocházející z jedné země ve skutečnosti mají původ v jiné zemi. V této souvislosti Tribunál vyložil výraz „pocházejí z“ jako odkaz na dotyčné dovozy, a tedy na zemi vývozu dotčených dílů.

78 Vzhledem k tomuto výkladu měl Tribunál v bodě 86 napadeného rozsudku za to, že díly zakoupené společností Kolachi Raj na Šrí Lance byly dovezeny z této země poté, co byly tam zpracovány, a tedy mohou být považovány za „pocházející“ z uvedené země. Tribunál v bodech 87 a 91 tohoto rozsudku doplnil, že Komise přesto mohla ověřit, zda tyto díly ve skutečnosti nepocházejí z Číny, a za tímto účelem požádat společnost Kolachi Raj, aby prokázala, že uvedené díly skutečně pocházejí ze Šrí Lanky.

79 Konkrétně Tribunál v bodech 105 a 114 napadeného rozsudku rozhodl, že i když Komise mohla, aniž se dopustila nesprávného právního posouzení, odmítnout důkazní hodnotu osvědčení o původu předložených společností Kolachi Raj, dopustil se tento orgán naopak nesprávného právního posouzení tím, že *per analogiam* použil čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení za účelem určení „původu“ dílů zakoupených touto společností na Šrí Lance.

80 Z této připomínky vyplývá, že Tribunál v podstatě přijal restriktivní výklad pojmu „pocházení [provenience]“ ze země, na niž se vztahují antidumpingová opatření, ve smyslu čl. 13 odst. 2 základního nařízení, a to jeho postavením na roveň přímému dovozu dotčených dílů z této země a vyžadováním, v případě neexistence takového přímého dovozu, aby Komise poskytla důkaz, že tyto díly skutečně pocházejí z uvedené země.

81 Za těchto podmínek je třeba k rozhodnutí o tvrzených nesprávných právních posouzeních nejprve vyložit čl. 13 odst. 2 písm. a) a b) základního nařízení, a konkrétněji určit rozsah pojmu „pocházení [provenience]“ dílů, který se odráží ve slovech „pocházejí ze“ obsažených v čl. 13 odst. 2 písm. a) základního nařízení, jakož i požadavky týkající se důkazu o této provenienci.

K výkladu čl. 13 odst. 2 základního nařízení a nesprávným právním posouzením, kterých se dopustil Tribunál

82 V souladu s ustálenou judikaturou je třeba vzít v úvahu pro výklad ustanovení unijního práva nejen jeho znění, ale i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jíž je součástí (rozsudek ze dne 12. října 2017, Tigers, C-156/16, EU:C:2017:754, bod 21 a citovaná judikatura).

83 Jak bylo připomenuto v bodě 76 tohoto rozsudku, z čl. 13 odst. 2 písm. a) a b) základního nařízení vyplývá, že s výhradou splnění ostatních podmínek stanovených v tomto odstavci 2 se montáž považuje za obcházení platných antidumpingových opatření, pokud díly, jejichž hodnota činí nejméně 60 % celkové hodnoty částí montovaného výrobku, „pocházejí ze země, na niž se vztahují opatření“. S ohledem na úvahy uvedené v bodě 75 tohoto rozsudku přísluší unijním orgánům prokázat, že dotčené díly „pocházejí“ z této země.

84 Základní nařízení neobsahuje žádnou definici slov „pocházejí ze“ obsažených v čl. 13 odst. 2 písm. a), ani ostatně pojmu „pocházení [provenience]“. Podle jejich obvyklého chápání slova „pocházet z“ znamenají „přicházet z“, jakož i „mít původ v“, jak uvedl generální advokát v bodě 64 svého stanoviska.

85 Účastníci řízení o kasačním opravném prostředku se neshodují v tom, zda tento pojem „pocházení [provenience]“ musí být, jak navrhuje Komise a EBMA, vykládán široce, nad rámec pojmu celní „původ“ a „přímý dovoz“ nebo, jak navrhuje Kolachi Raj, restriktivně tak, že pocházení [provenience] odkazuje pouze na celní původ dílů.

86 Pokud jde zaprvé o otázku, zda se pojem „pocházení [provenience]“ chápe jako celní původ dotčených dílů, je třeba podotknout, jak také uvedl generální advokát v bodě 66 svého stanoviska, že zkoumání různých jazykových verzí čl. 13 odst. 2 základního nařízení odhaluje rozdíly.

87 Zatímco totiž verze čl. 13 odst. 2 písm. a) základního nařízení ve španělštině („procedan del“), dánštině („fra det“), řečtině („προέρχονται από“), angličtině („are from“), francouzštině („proviennent du“), chorvatštině („iz“), lotyštině („nāk no“), litevštině („ira iš“), nizozemštině („afkomstig... uit“), portugalštině („provenientes do“), rumunštině („provin din“), finštině („tulevat maasta“) a švédštině („från det“) odkazují na pojem „provenience“ dílů, verze v němčině („Ursprung“) a italštině („originari“) odkazují na jejich „původ“. Konečně znění v češtině („pocházejí“), estonštině („pärinevad riigist“), polštině („pochodzą z“) a slovenštině („pochádzajú z“) používají termíny, které mohou odkazovat jak na „provenienci“, tak i „původ“ dílů.

88 Pro účely zajištění jednotného výkladu a použití téhož textu, jehož znění v jednom jazyce Unie se liší od znění v jiných jazycích, musí být dotčené ustanovení vykládáno v závislosti na kontextu a účelu právní úpravy, jejíž je součástí (rozsudek ze dne 26. dubna 2012, DR a TV2 Danmark, C-510/10, EU:C:2012:244, bod 45 a citovaná judikatura).

89 V tomto ohledu je důležité poznamenat, že znění čl. 13 odst. 2 písm. a) základního nařízení odpovídá znění čl. 13 odst. 2 písm. i) nařízení č. 3283/94. Před přijetím posledně uvedeného nařízení, příslušná ustanovení právní úpravy použitelné v oblasti antidumpingu, totiž postupně čl. 13 odst. 10 písm. a) nařízení Rady (EHS) č. 2176/84 ze dne 23. července 1984 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského hospodářského společenství (Úř. věst. 1984, L 201, s. 1), ve znění nařízení Rady (EHS) č. 1761/87 ze dne 22. června 1987 (Úř. věst. 1987, L 167, s. 9), poté čl. 13 odst. 10 písm. a) nařízení Rady (EHS) č. 2423/88 ze dne 11. července 1988 o ochraně před dumpingovými nebo subvencovanými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského hospodářského společenství (Úř. věst. 1988, L 209, s. 1), podmiňují rozšíření platného antidumpingového cla z důvodu montáže tím, že hodnota dílů použitých při těchto operacích a s „původem ze země vývozu výrobku, na který je uloženo [uvedené] antidumpingové clo“ přesahuje celkovou hodnotu všech ostatních použitých dílů nejméně o 50 %. Výraz „původem“ tedy odkazuje na pojem „původ“ ve smyslu celního zákona.

90 Jak v podstatě generální advokát uvedl v bodě 81 svého stanoviska, změna provedená nařízením č. 3283/94, které používá přinejmenším v několika jazykových verzích dotčených ustanovení pojem, který odkazuje na pojem „pocházení [provenience]“ spíše než na pojem „původ“, znamená, že se unijní zákonodárce úmyslně rozhodl odchýlit se od pravidel původu celního práva, a že tedy pojem „pocházení [provenience]“ vykazuje pro účely použití čl. 13 odst. 2 základního nařízení autonomní a odlišný obsah od obsahu pojmu „původ“ ve smyslu celního práva.

91 Z toho vyplývá, že i když orgány Unie musí prokázat, že díly používané při montáži pocházejí ze země, na kterou se vztahují antidumpingová opatření, nejsou přesto povinny prokázat, že tyto díly jsou rovněž původem z této země ve smyslu celního práva.

92 Tímto závěrem však není dotčena možnost kteréhokoli jednotlivého vyvážejícího výrobce prokázat, že ačkoli pocházejí ze země, na niž se vztahují opatření, dotčené díly ve skutečnosti jsou původem z jiné země než ze země, na niž se vztahují opatření, aby byl osvobozen od rozšířeného antidumpingového cla v souladu s čl. 13 odst. 4 základního nařízení. V takovém případě nelze montáž ve skutečnosti považovat za obcházení platných antidumpingových opatření ve smyslu článku 13 základního nařízení.

93 Zadruhé je třeba zkoumat, zda pojem „pocházení [provenience]“, uvedený v čl. 13 odst. 2 písm. a) základního nařízení musí být chápán s odkazem na dovoz dílů a tedy tak, že odkazuje na zemi jejich bezprostředního vývozu.

94 V tomto ohledu je třeba zaprvé uvést, že pokud se prokáže, že díly, které jsou předmětem montáže, jsou dováženy přímo ze země, na niž se vztahují opatření, do jiné třetí země nebo do Unie za účelem jejich montáže, mohou se unijní orgány domnívat, že tyto díly „pocházejí“ z první z těchto zemí ve smyslu tohoto ustanovení.

95 Na jedné straně je tento výklad ve skutečnosti v souladu s obvyklým smyslem slova „přicházet z“, jak je připomenuto v bodě 84 tohoto rozsudku.

96 Na druhé straně je rovněž potvrzen účelem a obecnou strukturou základního nařízení. S ohledem na tyto skutečnosti, a zejména na bod 19 odůvodnění a článek 13 tohoto nařízení, je cílem nařízení, kterým se rozšiřuje antidumpingové clo, pouze zajistit účinnost tohoto cla a zabránit jeho obcházení. Opatření, kterým se rozšiřuje konečné antidumpingové clo, je tudíž pouze doplněním původního aktu, kterým bylo uloženo toto clo, jež chrání účinné uplatňování konečných opatření (rozsudky ze dne 6. června 2013, Paltrade C-667/11, EU:C:2013:368, bod 28, a ze dne 17. prosince 2015, APEX, C-371/14, EU:C:2015:828, body 50 a 53).

97 Tím, že se unijním orgánům umožňuje uplatňovat čl. 13 odst. 2 základního nařízení na díly přímo dovážené do země, kde jsou montovány, ze země, na niž se vztahují antidumpingová opatření, toto ustanovení umožňuje použít jednoduché kritérium, které může zajistit účinnost antidumpingového cla. Orgány se tedy mohou, spíše než by byly povinny prokázat celní původ dotčených dílů, v zásadě omezit

na konstatování, že tyto díly jsou dováženy do země montáže ze země, na niž se vztahují opatření, aniž je dotčena možnost dotyčného vyvážejícího výrobce prokázat, že uvedené díly jsou ve skutečnosti původem z jiné země.

98 Zadruhé je třeba dodat, že na rozdíl od toho, co Tribunál v podstatě rozhodl v bodech 84, 87 a 91 napadeného rozsudku, pojem „pocházení [provenience]“ ze země, na niž se vztahují opatření, nemůže být omezen na předpoklad přímého dovozu dotčených dílů z této země.

99 Nejprve je totiž třeba uvést, že s ohledem na své znění neobsahuje čl. 13 odst. 2 základního nařízení v tomto smyslu žádný náznak.

100 Dále, co se týče kontextu, v němž se toto ustanovení nachází, je pravda, že, jak Tribunál kromě toho poznamenal v bodě 84 napadeného rozsudku, několik dalších ustanovení základního nařízení rovněž používá pojem „pocházení [provenience]“ a pojem „dovoz“.

101 Avšak okolnost, že na rozdíl od těchto ostatních ustanovení čl. 13 odst. 2 písm. a) základního nařízení používá výrazy „pocházejí z“ bez jakéhokoli odkazu na dovoz, naznačuje, že unijní zákonodárce neměl v úmyslu omezit „pocházení [provenience]“ ve smyslu uvedeného ustanovení pouze na předpoklad přímého dovozu dílů ze země, na niž se vztahují opatření.

102 Takový výklad je konečně rovněž nezbytný s ohledem na účel a obecnou strukturu základního nařízení a cíle sledované nařízením, kterým se rozšiřuje antidumpingové clo, jak je připomenuto v bodech 96 a 97 tohoto rozsudku.

103 V případě, že se díly dovážejí ze země, na niž se vztahují opatření, do první třetí země pro první montáž, i když drobnou, před dovozem do druhé třetí země pro druhou montáž konečného výrobku určeného pro vývoz do Unie by úplné postavení pojmu „pocházení [provenience]“ na roveň s pojmem „dovoz“ vedlo k závěru, že tyto díly mají být považovány za díly pocházející ze země první montáže, takže jakékoli konstatování obcházení by bylo rovnou vyloučeno. Tento výklad by tedy subjektům mohl umožnit snadno uniknout rozšíření platného konečného cla znásobením následných montáží ve třetích zemích.

104 Takový výklad by mohl ohrozit účinnost opatření Unie proti obcházení ve všech případech, kdy se unijní orgány zbývají případy složité konstrukce sestávající z několika po sobě jdoucích montáží v různých třetích zemích (obdobně viz rozsudek ze dne 4. září 2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 37).

105 Toto riziko nemůže být vyloučeno možností, v podstatě konstatovanou Tribunálem v bodech 87 a 91 napadeného rozsudku, že unijní orgány ověřují nebo určují, v případě po sobě následujících montáží ve dvou třetích zemích, že díly dodávané ze země první přechodové montáže jsou skutečně původem ze země, na niž se vztahují antidumpingová opatření.

106 Tato možnost by ve skutečnosti vedla k uložení orgánům Unie, v rozporu se směrem zvoleným zákonodárcem a uvedeným v bodech 90 a 91 tohoto rozsudku, přinést důkaz již nikoli o provenienci dílů, nýbrž o jejich celním původu, a tedy ztížit důkazní břemeno, které jim náleží, a to v rozporu s účelem a obecnou strukturu základního nařízení, jak jsou vylíčeny v bodech 96 a 97 tohoto rozsudku.

107 Z toho vyplývá, že čl. 13 odst. 2 písm. a) základního nařízení musí být vykládán široce v tom smyslu, že díly „pocházejí ze země, na niž se vztahují opatření“, nejen v případě přímého dovozu uvedeného v bodě 93 tohoto rozsudku, ale také v situacích, ve kterých může být, vzhledem k analýze všech relevantních okolností projednávaného případu, prokázáno, že díly původně vyrobené v zemi, na niž se vztahují opatření, byly dovezeny do země montáže z třetí přechodové země, přes kterou byly převezeny nebo ve které byly drobně zpracovány.

108 Důkaz takové provenience, jehož předložení přísluší unijním orgánům, může být tedy pod dohledem soudce Unie založen na souboru shodujících se indicií. Jak však vyplývá z bodu 92 tohoto rozsudku, dotčené hospodářské subjekty mohou prokázat, že dotčené díly ve skutečnosti pocházejí z jiné země, než ze země, na niž se vztahují uvedená opatření.

109 Široký výklad pojmu „pocházení [provenience]“ ve smyslu čl. 13 odst. 2 písm. a) základního nařízení je rovněž podpořen skutečností, že, jak vyplývá z judikatury Soudního dvora zákonodárce měl v úmyslu ponechat unijním orgánům Unie široký manévrovací prostor, pokud jde o definici „obcházení“ (obdobně viz rozsudek ze dne 4. září 2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 48).

110 Z předcházejících úvah vyplývá, že omezením pojmu „pocházení [provenience]“ ve smyslu čl. 13 odst. 2 písm. a) základního nařízení pouze na případ přímého dovozu dotčených dílů, a uložením unijním orgánům břemene prokázat původ dotčených dílů, za okolností, jakými jsou okolnosti projednávané věci, se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení.

111 Na rozdíl od toho, co tvrdí Kolachi Raj, nemůže být toto nesprávné právní posouzení napraveno pouhým nahrazením důvodů napadeného rozsudku, kterým by se každý odkaz Tribunálu na pojem „původ“ nahradil odkazem na pojem „pocházení [provenience]“. Tribunál totiž stanovil mezi těmito dvěma pojmy striktní rozlišení, které rovnou vylučovalo možnost, aby Komise prostřednictvím souboru shodujících se indicií prokázala provenienci dotčených dílů v takové situaci, jakou je situace dotčená v projednávané věci.

112 V důsledku toho, aniž by bylo nutné zkoumat další argumenty Komise a EBMA, je třeba vyhovět jedinému důvodu kasačního opravného prostředku, a v důsledku toho je třeba napadený rozsudek zrušit.

K žalobě před Tribunálem

113 V souladu s čl. 61 prvním pododstavcem statutu Soudního dvora Evropské unie zruší-li Soudní dvůr rozhodnutí Tribunálu, může vydat sám konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje. A tak tomu je v projednávaném případě.

114 Jediným žalobním důvodem vzneseným u Tribunálu a vycházejícím z porušení čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení, Kolachi Raj tvrdí, zaprvé že dotčené díly nelze považovat za pocházející z Číny, jelikož byly zpracovány na Šrí Lance a zaslány z této země do Pákistánu, zadruhé že osvědčení o původu, která Komise chybně odmítla, svědčí o šrílanském původu těchto dílů a zatřetí že se Komise dopustila pochybení tím, že použila čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení na výrobu dílů jízdních kol na Šrí Lance, ačkoli předmětem dotyčného šetření bylo případné obcházení antidumpingových opatření v Pákistánu a toto ustanovení není pravidlem o původu, a proto je nelze zohlednit k závěru, že díly zpracované na Šrí Lance pocházejí z Číny. Podle společnosti Kolachi Raj měla naopak Komise použít pravidla o původu stanovená v celních předpisech Unie.

115 V tomto ohledu je třeba připomenout, že jak vyplývá z bodů 91, 92, 107 a 108 tohoto rozsudku, bylo úkolem Komise prokázat, že dotčené díly pocházejí z Číny, bez dotčení možnosti, aby Kolachi Raj prokázala, že tyto díly byly ve skutečnosti původem ze Šrí Lanky.

116 V projednávaném případě zaprvé v podstatě z bodů 98 až 101 odůvodnění sporného nařízení vyplývá, že Komise měla za to, že díly zakoupené společností Kolachi Raj na Šrí Lance pocházely z Číny. Poukázala zejména na to, že tyto díly byly v podstatě vyrobeny z čínských surovin, přičemž Kolachi Raj ostatně tuto okolnost potvrdila během jednání před Soudním dvorem. Komise kromě toho uvedla, že šrílanský výrobce je společností propojenou se společností Kolachi Raj, a zpochybnila vztahy mezi společností Kolachi Raj a jejím údajně nezávislým dodavatelem. Konečně zmínkou v bodě 101 odůvodnění sporného rozhodnutí, že čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení skutečně není

pravidlem původu, Komise uvedla, že jelikož více než 60 % uvedených dílů bylo vyrobeno ze surovin pocházejících z Číny a přidaná hodnota byla nižší než 25 % výrobních nákladů, tyto díly samy pocházejí z Číny.

117 Kromě toho a za účelem upřesnění kontextu, do něhož projednávaná věc spadá, z bodu 94 odůvodnění sporného nařízení vyplývá, že šrílanský výrobce propojený se společností Kolachi Raj byl předmětem předchozího šetření ohledně obcházení týkajícího se Šrí Lanky a že Kolachi Raj byla rovněž propojena s jednou kambodžskou společností, která během referenčního období od 1. září 2013 do 31. srpna 2014 zastavila svou činnost vývozu jízdních kol do Unie a převedla své činnosti v Pákistánu na společnost Kolachi Raj.

118 Všechny tyto prvky představují soubor shodujících se indicií, o něž Komise mohla, jak je uvedeno v bodě 108 tohoto rozsudku, opřít svůj závěr, že dotčené díly „pocházely“ z Číny.

119 V tomto ohledu je třeba uvést, že poznatky uvedené v bodě 117 tohoto rozsudku, jakož i okolnost uvedená Komisí, že Kolachi Raj je součástí skupiny společností patřících téže fyzické osobě a podílejících se na obcházení antidumpingových opatření v různých třetích zemích, nemohou samy o sobě odůvodnit závěr, podle kterého dotčené díly pocházejí z Číny, jak Komise ostatně výslovně uznala ve své duplice předložené před Tribunálem. Tyto skutečnosti jsou však relevantními prvky, které mohou posílit závěr, podle kterého díly vyrobené na Šrí Lance z převážně čínských surovin lze na rozdíl od tvrzení společnosti Kolachi Raj považovat za pocházející z Číny, ve smyslu čl. 13 odst. 2 písm. a) základního nařízení.

120 Kolachi Raj však nepředložila žádné konkrétní argumenty, které by mohly zpochybnit soubor indicií, o nějž se Komise opírala.

121 V rozsahu, v němž v této souvislosti Komise *per analogiam* použila čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení, je třeba konstatovat, že, jak se na tom ostatně shodují účastníci tohoto řízení, toto ustanovení nepředstavuje pravidlo o původu. Naproti tomu v projednávané věci bylo toto použití *per analogiam* pouze jednou z indicií v souboru indicií, o který se Komise opírala při stanovení provenience dotčených dílů. Přitom okolnost, že díly zpracované na Šrí Lance jsou v podstatě vyrobeny z čínských surovin a že byly na Šrí Lance pouze předmětem malého zpracování, představuje relevantní poznatek v souboru shodujících se indicií majících prokázat, že uvedené díly pocházejí ze země, na niž se vztahují opatření.

122 Konečně Kolachi Raj neprokázala šrílanský původ dotčených dílů. V bodech 98 až 101 odůvodnění sporného nařízení totiž Komise odmítla důkazní hodnotu osvědčení o původu zboží předložených za tímto účelem touto společností. Z důvodů uvedených v bodech 95 až 105 napadeného rozsudku musí být argumenty předložené společností Kolachi Raj za účelem zpochybnění těchto bodů odůvodnění sporného nařízení odmítnuty.

123 S ohledem na všechny tyto úvahy je třeba zamítnout jediný důvod vznesený společností Kolachi Raj a tudíž zamítnout žalobu v prvním stupni v plném rozsahu.

K nákladům řízení

124 Podle čl. 184 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora, je-li kasační opravný prostředek opodstatněný a Soudní dvůr vydá sám konečné rozhodnutí ve věci, rozhodne o nákladech řízení. Podle čl. 138 odst. 1 téhož jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě jeho čl. 184 odst. 1, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

125 Vzhledem k tomu, že Komise a EBMA požadovaly náhradu nákladů řízení a Kolachi Raj neměla ve věci úspěch, je důvodné jí uložit, aby nesla vlastní náklady řízení a nahradila náklady řízení vynaložené Komisí a EBMA, a to jak v řízení v prvním stupni, tak v řízení o kasačním opravném prostředku.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

1) Rozsudek Tribunálu Evropské unie ze dne 10. října 2017, Kolachi Raj Industrial v. Komise (T-435/15, EU:T:2017:712), se zrušuje.

2) Žaloba na neplatnost podaná společností Kolachi Raj Industrial (Private) Ltd. se zamítá.

3) Kolachi Raj Industrial (Private) Ltd. ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí a European Bicycle Manufacturers Association (EBMA), a to jak v řízení v prvním stupni, tak v řízení o kasačním opravném prostředku.

Podpisy.